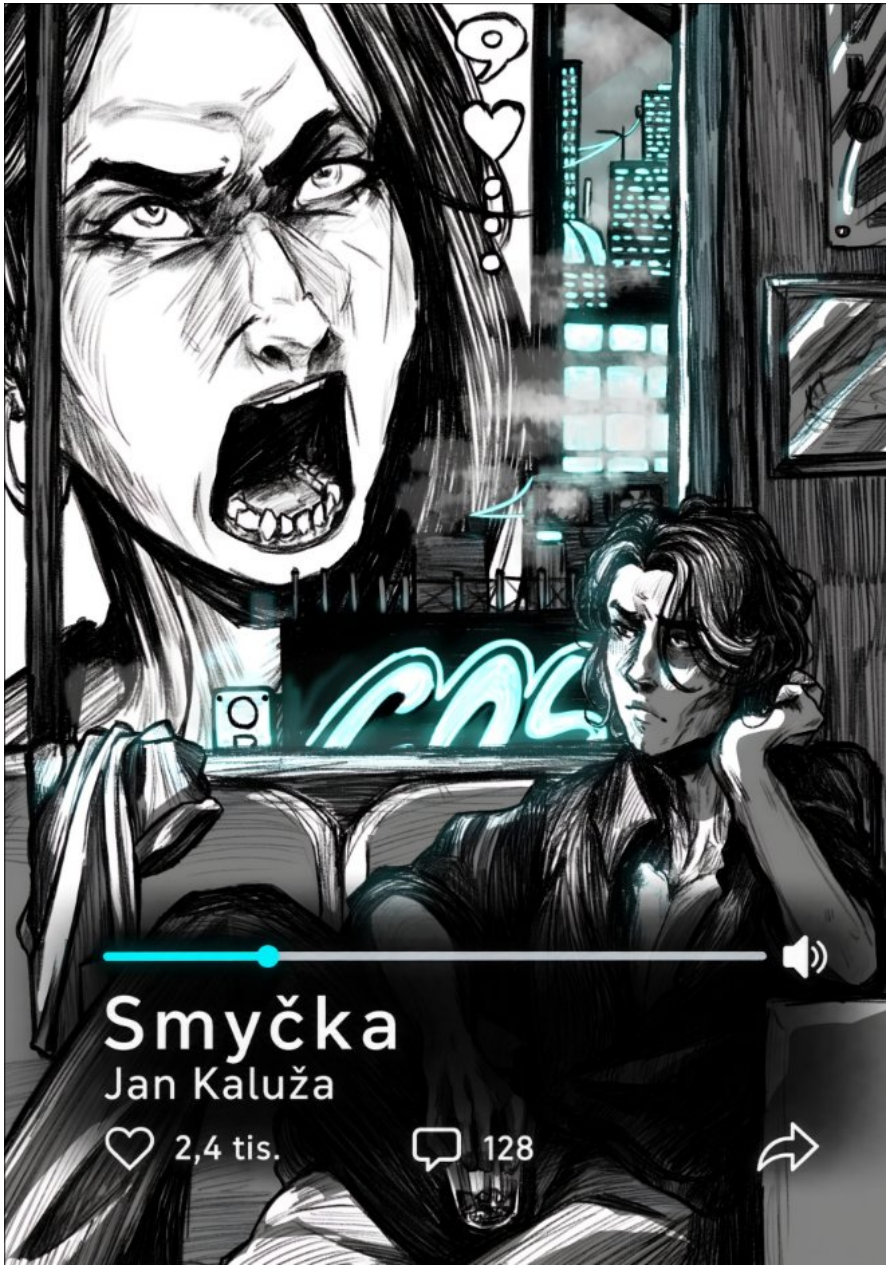

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

3. Pulz (Vey)

Neodpověděla jsem.

Lidé mají zvláštní představu, že když po zaklepání mlčíte, tak se druhá strana jen otočí a půjde zpátky domů. Tohle funguje, pokud za dveřmi nestojí Lyra – žena jednoho z nejslavnějších básníků Smyčky – a vy nejste dealerka Pulzů, která nechápe, proč ji někdo jako ona hledá v zaslizlém klubu.

„Potřebuju s tebou mluvit," ozval se tlumený hlas.

Nezněl jako ve fragmentech. Nebyl sebevědomý, nebyl hysterický. Zněl zoufale. Takové hlasy jsem znala. Patřily lidem, kterým nezbývalo moc času. Lidem, kteří by dali cokoliv za další týden života. Bylo mi jich líto, ale často jsem pro ně nemohla udělat nic než začít další obchod a doufat, že mají čím zaplatit.

Něco v tom hlase mi říkalo, že tady není kvůli mně nebo nějakému novému fragmentu. Vzala jsem za kliku dveří. Řetízek nad mojí hlavou zachřestil a dveře se pootevřely natolik, abych uviděla její oči. Byla nenalíčená, kolem očí měla vrásky a přes hlavu nataženou kapuci. Úplný opak toho, jak ji znal skoro celý svět.

„Co chceš?" vyštěkla jsem na ni polohlasem.

„Znám tě přes kamarádku. Občas za tebou chodí," začala opatrně a můj mozek mi servíroval tváře stálých zákazníků a já přemýšlela, která z nich by to mohla být. Vždycky jsem si byla

docela jistá, že žádná nepatřila k těm nahoře, ale podle všeho jsem se spletla.

Zkontrolovala jsem chodbu. Prázdná. Její ruce. Prázdné. Mohla jsem jí prostě zabouchnout před vystrašenýma očima a ona by musela jít svojí cestou. Ale potřebovala jsem peníze, abych tady mohla zůstat. A vsadila bych se, že ona si teď mohla koupit všechno kromě času.

„Tak dobrá," povzdechla jsem si, sundala řetízek dveří a pozvala ji dál.

Vklouzla dovnitř a sama tiše zavřela dveře pokoje. Nechce tady být, napadlo mě. Chce to mít za sebou tak rychle jako já.

„Pět tisíc," pronesla jsem svou nabídku a hned se kousla do rtu. Měla jsem chtít víc. Ona by na to měla.

Jen přikývla, vytáhla z kapsy uhlazené bankovky a já je od ní přijala. Rychlé obchody bez keců jsem měla ráda. Začala jsem s přepočítáváním, ale myšlenky mi letěly hlavou jako peníze mezi prsty. Znovu jsem se na ni podívala a ten hlásek ve mně promluvil nahlas.

„Vážně jsi ho opustila, že?"

Neměla jsem se ptát takhle rychle. Jenže slavná Lyra stála uprostřed mého pokoje a to mě úplně vykolejilo. Možná to ale nebyl tak špatný nápad. Mohla by to být příležitost získat spojence nahoře. A takoví byli k nezaplacení. Teď musela být na dně, ale já věděla, že se od něj jednoho dne odrazí a pak si na mě možná

vzpomene.

„Měla jsem to udělat už dávno, ale potřebovala jsem čas.“

Nemohla jsem se ubránit úsměvu a i v jejích očích se objevil jeho náznak.

„Počkej tady.“ Mrkla jsem na ni a odešla do vedlejší místnosti. Zamkla jsem za sebou dveře a nahmatala Pulz v ukryté truhle.

Když jsem přišla zpátky, stála Lyra u stěny a prohlížela si mé skici. Zmocnila se mě divná směsice studu a paniky. Nikdy jsem neměla hosty. Nikdy. Žádní přátelé, žádní muži ani nic podobného. Jen já, čtyři zdi a moje jmění schované pod podlahou.

„Jsou docela pěkné.“ Ukázala na jednoho ze šneků.

„To je Štístko,“ odpověděla jsem automaticky a už podruhé za pár minut se kousla do rtu. Lyra na mě vrhla překvapený pohled.

„Nevím, proč jsem ti to vůbec říkala.“ Natáhla jsem k ní ruku s Pulzem a doufala, že tenhle můj spontánní výlev prostě jen tak přejde. Její oči se na okamžik rozzářily. Pak se v nich ale opět objevila otázka.

„Myslíš, že bych mohla… tady… ?“

Nato ukázala na gauč naproti obrázkům šneků. Ta otázka mě zarazila a ona to musela poznat. Snažila jsem se číst v jejím obličeji. Byl to strach?

„Já… Nechci s tím zpátky do baru.“

Na tom něco bylo. Lidé olizující šnečí sliz z rukou nevypadají jako dobří přátelé a musela jsem uznat, že většinou opravdu nebyli. V baru by se jí nic nestalo, ale nemělo smysl jí to vyvracet. Nenapadl mě jediný důvod, proč by si nemohla vzít dávku na mém gauči.

„Tak jo,“ souhlasila jsem nakonec a předstírala, že budu tou nejlepší kamarádkou.

„Ale hned potom vypadneš, OK? A pro další dávku si přijdeš na bar jako každý jiný, platí?“

„Platí,“ přikývla Lyra a tentokrát se nepatrně usmála.

Měla vůbec kam jít, až bude po všem? Jsou ti nahoře vlastně stejně osamělí jako ti dole, jen tak nějak jinak? Mají peníze a čas, ale jsou na tom v podstatě tak mizerně jako my? Budu tady jen tak sedět, zatímco ona bude mimo?

„K čertu, dám si s tebou,“ rozhodla jsem se pod návalem otázek, které zaplavily moji mysl a na okamžik si odskočila do vedlejší místnosti.

Za pár chvil jsme seděly každá na opačném konci gauče, se sklenicí vody a neonově svítící tabletou mezi prsty.

„Na věčný život,“ pronesla Lyra strojeně.

„Jen na život," odvětila jsem a dala Pulz na špičku jazyka. Okamžitě se objevilo to elektrizující šimrání a vůně ozónu. Jako když právě ustoupí bouřka a zbyde jen ten všeobjímající klid. Čas navíc, který se mi za chvíli rozlije do všech částí těla. Polkla jsem a usmála se na Lyru. Ta už ale nevnímala okolí. Hlavu měla zakloněnou a opřenou o pohovku. Během vteřiny jsem ji následovala.

Mé tělo bylo jako v teplé bublině, která ho izolovala od všeho kolem. Pokoj byl přes ni vidět jako za zamlženým sklem sprchového koutu. Kapky vody stékaly po jeho stěnách a po mém těle. Voda mě šimrala na zježené pokožce a odnášela pryč všechny starosti.

„Ahoj, Štístko," pozdravila jsem starého známého za bublinou a dotkla se jí. S tichým pufnutím praskla a drobné kapky mě uhodily do tváře. Nebo snad moje tvář uhodila je? Můj prst směřoval vzhůru a na něco ukazoval. Podívala jsem se tím směrem, ale nebylo tam nic jiného než strop.

„Proč ukazuješ na strop?" vyčetla jsem mu.

„Soustřeď se," odpověděl Štístko na můj pozdrav a já se snažila dělat to, co mi řekl.

Procházela jsem chodbou starého domu. Štístko ležel uvnitř velké prosklené nádoby, které jsem říkala Okurkovka. Jeho oči na stopkách byly upnuté na mě, ale já jen prošla kolem, jako bych si ho nevšímala.

Další šnek v řadě sklenic spal. Nebo jsem alespoň doufala, že spí.

To, že prostě pošel, jsem si odmítala připustit. Pojmenovala jsem ho Dřímal a vlastně jsem z něj nikdy neviděla nic víc než ulitu.

U Dřímala jsem se zastavila a vytáhla malý sešit. Něco jsem do něj zapsala, ale mé oči nebyly schopné zaostřit a text přečíst. Snažila jsem se o to ze všech sil, ale nic víc než „Vzorek 143 – vykazuje p̃ŕíźɑk §м†¡, ale ve skutečnosti“. Dál už jsem číst nedokázala.

Za Dřímalem jsem odbočila do pracovny. Na stole pod oknem zastřeným žaluziemi byly kupy papírů, zbytky jídla a hrnky se starou kávou. Prošlapaný koberec se stovkami skvrn mi vždycky připomínal močály, ve kterých šneci původně žili, a dával místnosti rozpoznatelnou zatuchlou vůni.

„Jak je na tom sto čtyřicet trojka?“ ozval se mladý muž s upraveným knírkem, krátkými vlasy a brýlemi s kulatými obroučky.

„Výborně,“ odpověděla moje ústa, ale hlas mi nepatřil.

„Chceš ho vyzkoušet?“ zeptal se znovu Pan Upravený.

Mé tělo přikývlo, ale jakmile jsem prošla dveřmi z pracovny, otevřela jsem oči.

Strop mého bytu, bolest při pohybu hlavou, gauč, já – plná života, brnění konečků prstů, Lyra. Tady se můj pohled zastavil. Pořád ještě snila a já ji pozorovala. Dýchala přerývaně, její hlava cukala ze strany na stranu a hruď se rytmicky zvedala a klesala. Neměla jsem sebemenší představu, co by mohla vidět.

Vzala jsem do rukou papír a uhel a chystala se kreslit Pana Upraveného, když vtom Lyra otevřela oči. Zadívala se do prostoru a já sledovala, jak se vrací zpátky do reality. Nijak jsem to nekomentovala a čekala, až si projde dojezdem. Zaostřila na mě a já si všimla, jak vrásky kolem jejích očí zmizely. Nato vstala rychleji, než bych čekala, a přešla k mým obrázkům na stěně.

Ještě nikdy jsem neviděla nikoho jiného po dávce. A už vůbec jsem ji s nikým nesdílela. Tohle malé dobrodružství mi vytvořilo v žaludku podivný koktejl vzrušení a očekávání. Lyra do něj svou další otázkou přilila i pořádnou dávku zvědavosti.

„Tyhle všechny věci vidíš po Pulzech?“ Ukázala na obrázky šneků, náčrtky zápisníku z mého snu a další zařízení, která jsem ze snů přenesla na papír.

„No a? Jsou to prostě Pulzy.“ Vrhla jsem na ni nechápavý pohled a pokračovala: „Vidíš po nich různé věci. Šneky v obřích zavařovačkách, lidi, kteří se o ně starají a tak.“

„Jenže já je viděla taky,“ zamračila se na mě Lyra a v mé hlavě se na chvíli rozprostřelo temno. Byla jsem ze sebe schopna dostat jen jedno slovo:

„Cože?“

„Štístka. Inkubační chodbu. Fermentory. Záznam vzorku sto čtyřicet tři. Corvena.“ Lyra se znovu podívala na mé skici dřív, než jsem stihla jakkoliv zareagovat. „Do prdele, Vey. To, co prodáváš, nejsou normální Pulzy.“

„Corvena?“ vysoukala jsem ze sebe.

„Ano, ten muž s kulatými brýlemi. Jmenuje se Corven, ale i s těmi Pulzy, co bereš, jsi asi příliš mladá na to, abys ho poznala. Víš vůbec, jak celá ta věc funguje?“

„Vidíš věci a omládneš. Jak jinak by to mělo fungovat?“

„Nejsou to věci. Jsou to paměťové stopy.“ Mluvila ostře a zdůrazňovala každé slovo. Jako by mě zkoušela z něčeho, co jsem měla dávno vědět. „Běžné Pulzy obsahují útržky vzpomínek milionů uživatelů Smyčky. A co se stane, když smícháš tolik vzpomínek dohromady?“

„Začne mě bolet hlava?“ odpověděla jsem podrážděně. Nebyla jsem zvyklá, že mě někdo poučuje. A už vůbec ne tónem, kterým se mluví na malé děti.

„Ne,“ vyjela na mě, „nedávají smysl. Je to jen hrstka obrazů, které ti Pulz vysype do mozku. Proto jsou zmatené. Ale tohle…“ Znovu se podívala na stěnu. „To je příběh, Vey. Není to náhoda. Tvé Pulzy vytvořil jeden člověk, jeden básník. Kde jsi je vzala?“

„To ti nemůžu říct,“ pronesla jsem automaticky naučenou frázi a moje zlost po všech těch otázkách rostla. V hlavě se mi ale rozezněl jiný hlas. Zpočátku byl tichý, ale já se do něj zaposlouchala: „Ona ví víc a může ti pomoct. Je to příležitost.“

„To mi musíš říct!“ vykřikla Lyra a znovu si stoupla. „Takové Pulzy se neprodávají po klubech.“

Dostala jsem strach. Začínalo se to vymykat kontrole a já nechápala, proč jí to takhle vzalo. Jenže pak si i ona najednou uvědomila svůj nevysvětlitelný nával emocí a opět se posadila. Jako by zjistila, že tady dole její jméno nic neznamená.

„Ty skici," otočila hlavu na mou stěnu, „to není jen dekorace. Hledáš odpovědi. Vím to."

Tohle bylo chytré. A taky to byla pravda. Někdo mi dal truhlu s tolika Pulzy, že bych na nich přežila několik staletí. Neměla jsem tušení, kdo a proč. Jediné vodítko k tomu všemu byly vidiny, truhla a krátký vzkaz, který Pan Někdo načmáral na kus papíru a nalepil na vnitřní stranu jejího víka. Mohla by mi Lyra pomoct? Určitě. Už teď jsem díky ní věděla víc než před jejím příchodem. Znala správné lidi, měla informace. Možná by mohla poznat písmo na vzkazu v truhle. Při tom pomyšlení jsem cítila, jak se mi vaří krev v žilách.

Jenže říct jí celou pravdu? Kdyby zjistila, kolik Pulzů vlastně mám, nebyla bych nikdy v bezpečí. Všichni věřili, že jsem malá ryba, která sem tam něco koupí a pak zase prodá. Jak taky jinak s mým teenagerským obličejem?

Ta truhla byla tajemstvím mého života. Bez ní bych olizovala šnečí stopy jako ti ubožáci pod stagí. Dávala mi nezávislost a za to nechtěla nic jiného než dokonalou anonymitu. Ale já měla tolik otázek a po všech těch desetiletích jsem narazila na někoho, kdo by mohl mít odpovědi.

Celou tu dobu jsem se snažila chránit sama sebe, ale uvědomila jsem si, že vše, co jsem dosud měla a považovala za samozřejmost, mi přestává stačit. Podívala jsem se na svůj byt, ve

kterém jsem se vlastně nikdy necítila doma. Stálo mi to za to?
A tak jsem se rozhodla:

„Dobře, ukážu ti truhlu," řekla jsem a tím jsem přišla o nezávislost, prozatím jedinou lásku a jistotu mého života.

Lyra se nadechla, jako by chtěla něco říct, ale nakonec jen přikývla.

Zavedla jsem ji do vedlejší místnosti a ze zvyku skoro starého jako já sama jsem za námi zamkla. Odtáhla jsem noční stolek, odklopila falešné prkno a vytáhla truhlu z podlahy. Když jsem otevřela víko, pokoj zaplavila fialová záře. Tisíce Pulzů se rozzářily jako malé hvězdy.

„To není možné," vydechla Lyra.

Kleknula si k truhle a jeden z Pulzů zvedla proti světlu. Už se na mě nedívala. Všechny otázky, které před chvílí patřily mně, teď patřily tomu, co držela mezi prsty. Zůstala jsem stát za ní. Najednou mi připadala vzdálenější než předtím, když mezi námi byly zamčené dveře mého pokoje.

Na chvíli jsem zapomněla, proč za mnou vlastně přišla.

Ne kvůli mně.

Kvůli Pulzům.

Stejně jako všichni ostatní.